

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondzielewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

bez udziału oskarżyciela

po rozpoznaniu dnia 11.04.2016r. sprawy przeciwko **D. W. synowi B. i J. z domu P. urodzonemu (...) w P.** obwinionemu o to, że w dniu 12.10.2015r. około godziny 23:40 w msc. K. gm. S. kierował poj. m-ki V. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie po użyciu alkoholu 0,11 mg/l; 0,08 mg/l

- tj. za wykroczenie z art. 87§1 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego D. W. uznaje za winnego tego, że w dniu 12.10.2015r. około godziny 23:40 na trasie ze S. do miejscowości K. w gminie S. kierował w ruchu lądowym pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu (0,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), co stanowi wykroczenie z art. 87§1 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1.000 (jednego tysiąca) złotych grzywny;
2. na podstawie art. 87§3 kw orzeka wobec obwinionego D. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 7 (siedmiu) miesięcy, zaliczając na podstawie art. 29§4 kw okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy (...) od dnia 12 października 2015r.;
3. zasądza od D. W. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych, 20 (dwadzieścia) złotych tytułem ryczałtu za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym oraz 100 (sto) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2015 roku w miejscowości S. D. W. brał udział w imprezie, gdzie wypił alkohol w postaci piwa. Około godz. 23:30 wsiadł do swojego pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) by wrócić do P., po czym około godziny 23:40, po około 10 minutach jazdy, w miejscowości K. w gminie S. obwiniony został zatrzymany przez policję do kontroli drogowej i przebadany urządzeniem Alkotest, który wykazał 0,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś w kolejnym badaniu po 15 minutach 0,08 mg/l (vide protokół użycia alkotestu k. 2).

Obwiniony nie był dotąd karany za przestępstwa (vide k. 16), był jednak karany za wykroczenia w ruchu drogowym (vide k. 17).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z kolei na rozprawie wyjaśnił, iż wsiadł za kierownicę ponieważ czuł się dobrze, zaś przez policję został zatrzymany do kontroli rutynowej. Nie stworzył żadnego zagrożenia w ruchu, na wąskiej drodze nie było w ogóle ruchu. Wskazał obwiniony, iż wypił około jednego piwa, K. lub W. w półlitrowej butelce. Na imprezie zaś znalazł się przypadkiem około godz. 21, gdy przyjechał został namówiony do wypicia piwa, na co się zgodził. Gdy okazało się, że będzie musiał odwiedzić kolegę, po wypiciu kilku dużych łyków, zaprzestał picia i po ok. 2 godzinach wsiadł do samochodu, wcześniej jednak kolega przebadał go alkomatem i stwierdzili, że może prowadzić. W dalszych wyjaśnieniach obwiniony wskazał, iż alkohol wypił po przyjeździe, albowiem miał nocować. Z kolei w wyjaśnieniach pisemnych wskazał, że przyjechał na imprezę tylko po to by odebrać kolegę, jednak został namówiony na wypicie piwa i wypił piwo o pojemności 0,33 l, jednak odczekał stosowną ilość czasu i przebadał się prywatnym alkomatem, nim wsiadł do pojazdu.

Wyjaśnienia obwinionego złożone na piśmie w toku czynności wyjaśniających oraz na rozprawie Sąd uznał za niewiarygodne, jawią się one jako przygotowane na potrzeby postępowania przed sądem i obliczone na litościwość sądu oraz pomniejszenie winy. Tymczasem protokół badania obwinionego wskazuje jednoznacznie, iż badanie wykazało alkohol w wydychanym powietrzu w ilości 0,11 mg/l, obwiniony przy tym badaniu wskazał, iż pił wcześniej piwo, z kolei przesłuchiwany przez policjanta po prostu przyznał się do stawianego mu zarzutu. Następnie zaś obwiniony przygotował wersję - w jego mniemaniu korzystną dla niego i mającą wyjaśnić dlaczego został zmuszony wsiąść do pojazdu, przy czym starał się obwiniony wykazać, iż dopełnił wszelkiej staranności, aby upewnić się, że może prowadzić. Tymczasem wskazać należy, iż o niewiarygodności tej wersji świadczą ewidentne sprzeczności - raz obwiniony twierdził, iż przyjechał by odebrać kolegę z imprezy i został namówiony do wypicia piwa, drugim razem wskazywał, że miał nocować i dlatego zaczął picie piwa, po czym okazało się, że będzie musiał kolegę odwiedzić. Również twierdzenia co do ilości wypitego piwa wskazują, iż obwiniony mataczy w sprawie, skoro w wyjaśnieniach pisemnych mówił o wypiciu jednego małego piwa o pojemności 330 ml, zaś na rozprawie twierdził, iż pił piwo butelkowe o pojemności 0,5 l, zaznaczając jednocześnie, iż wypił tylko kilka dużych łyków, gdy okazało się że będzie musiał jechać i zaprzestał dalszego picia. Dlatego też powyższym wyjaśnieniom Sąd odmówił wiarygodności i uznał, iż przeprowadzone badanie odzwierciedla rzeczywistą wartość alkoholu w organizmie obwinionego, z czym koreluje przede wszystkim potwierdzony przez obwinionego fakt, iż rzeczywiście spożywał alkohol w postaci piwa. Wskazać też należy, iż powyżej oceny nie zmieniają twierdzenia obwinionego, iż miał się przebadać prywatnym alkomatem, zanim wsiadł do pojazdu. Są one również zdaniem Sądu przygotowane w ramach linii obrony - gdyby obwiniony faktycznie przebadał się wcześniej, niewątpliwie - jak każdy przeciętny kierowca - wspomniałby o tym od razu w trakcie kontroli drogowej, czy chociażby w trakcie przesłuchania w toku czynności wyjaśniających. Tymczasem obwiniony nawet nie napomknął o takiej ewentualności. Poza tym, jak przyznał obwiniony, urządzenie którym miał się badać nie posiadało żadnego dokumentu stwierdzającego rzetelność dokonywanych przez nie pomiarów, nie miały zatem obwiniony prawa zakładać, iż po niedawnym spożyciu alkoholu wskazywałoby one miarodajne pomiary. Stąd twierdzenia obwinionego o rzekomym badaniu we własnym zakresie Sąd uznał za całkowicie niewiarygodne.

Sąd uznał za rzetelne i prawidłowe wszystkie dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, nie znajdując podstaw ku temu by je kwestionować.

Sąd zważył co następuje.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

D. W. swoim postępowaniem naruszył normę art. 87 § 1 kw, która stanowi, iż karze podlega ten kto, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w dniu 12 października 2015 roku około godziny 23:40 w miejscowości K. w gminie S. kierował pojazdem marki V. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu.

Definicję legalną stanu po użyciu alkoholu zawiera art. 46 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, w myśl którego zachodzi on wtedy, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Badanie zawartości alkoholu w powietrzu wydychanym przez D. W., przeprowadzone w dniu 12.10.2015r. tuż po tym jak prowadząc pojazd mechaniczny został on zatrzymany do kontroli drogowej, wykazało, iż zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 23:44 wyniosła 0,11 mg/l, zaś o godzinie 23:59 0,8 mg/l. Nie może zatem ulegać wątpliwości, że wyniki obu prób świadczą, iż obwiniony prowadząc pojazd znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, albowiem wynik z godziny 23:44 najbliższy przedmiotowemu zdarzeniu przekraczał ustawową granicę dopuszczalnej przez prawo zawartości alkoholu. Fakt, zaś iż kolejne badanie wykazywało mniejsze stężenie, świadczy jedynie o następującej w organizmie obwinionego eliminacji alkoholu w związku z upływem czasu. Ponadto zwrócić należy uwagę, iż nawet wzięwszy pod uwagę ewentualną niepewność pomiaru, która dla użytego urządzenia przy wartości odniesienia 0,10 mg/l wynosić może 0,01 mg/l (vide k. 3 verte), obwiniony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania uznać należy, iż wina obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Obwiniony miał zdaniem Sądu pełną świadomość, iż spożywając alkohol przed rozpoczęciem prowadzenia pojazdu i następnie podejmując się prowadzenia pojazdu w stanie po użyciu alkoholu narusza porządek prawny i z takim rezultatem w pełni się godził. Nie jest istotne to, że obwiniony czuł się dobrze, jako czynny sportowiec i trener z pewnością wiedział obwiniony, że samopoczucie nie jest adekwatne do zawartości alkoholu w organizmie lub jego braku. Tymczasem obwiniony mając świadomość spożytego alkoholu, zdecydował się kierować pojazdem, poprzestając na stwierdzeniu dobrego samopoczucia.

Wymierzając obwinionemu karę za przypisaną mu wykroczenie, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw.

Sąd uwzględnił okoliczność, iż obwiniony znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, prowadził pojazd, narażając potencjalnie nie tylko siebie i innych uczestników ruchu, ale przede wszystkim pasażera na niebezpieczeństwo. Jako okoliczność obciążającą należy uznać również fakt, iż obwiniony prowadzi pracę z młodzieżą, a zatem w sposób szczególny należy wymagać, aby obwiniony był przykładnym obywatelem. Wprawdzie obwiniony nie był karany za przestępstwa, jednak w obliczu jego młodego wieku nie jest to szczególnie i wybitne osiągnięcie, poza tym był obwiniony jednak karany za wykroczenia w ruchu drogowym, a zatem wbrew swoim twierdzeniom, nie należy on do osób dających szczególnie dobry przykład, co w zestawieniu z faktem, iż jest czynnym sportowcem i trenerem młodzieży, stanowi okoliczność obciążającą w ocenie jego postawy.

Sąd uznał, że karą adekwatną do omówionych wyżej okoliczności popełnienia wykroczenia, stopnia zawinienia obwinionego, jak również stopnia społecznej szkodliwości jego czynu jest kara 1000 złotych grzywny. W przekonaniu Sądu kara ta osiągnie względem D. W. stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wymierzając powyższą karę Sąd miał również na względzie warunki osobiste i majątkowe obwinionego, a przede wszystkim fakt, że pracuje on zarobkowo i nie posiada nikogo na utrzymaniu.

Na podstawie art. 87§3 kw. Sąd orzekł wobec obwinionego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu, określając czas jego trwania na okres 7 miesięcy, a także zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 12.10.2015r. Orzekając ten środek represji Sąd miał na uwadze te same okoliczności, które uwzględnił przy wymiarze kary. Podkreślenia wymaga, iż zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeka się w wymiarze od 6 miesięcy do 3 lat (art. 29§1 kw). W przekonaniu Sądu w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do zastosowania środka karnego w surowszym wymiarze, a to z uwagi na niedużą zawartość alkoholu stwierdzoną badaniem. Z drugiej zaś strony Sąd nie znalazł też podstaw do zastosowania instytucji z art. 39§1 kw i odstąpienia od orzeczenia tego środka, albowiem w sytuacji obwinionego nie dopatrył się Sąd okoliczności zasługujących na szczególne uwzględnienie, nadto Sąd uznał, iż obwinionego winna dotknąć rzeczywista niedogodność związana ze wskazanym środkiem karnym. Wprawdzie podnosił obwiniony, iż konieczne jest mu prawo w celu przemieszczania się z zajęć do pracy, czy też pomocy rodzinie, jednak zwrócić należy uwagę, iż brak jest jakichkolwiek przeciwwskazań by obwiniony korzystał z komunikacji zbiorowej, czy też - zważywszy na aktualną porę roku - by korzystał z roweru. Również twierdzenia o konieczności pomocy rodzinie poprzez zapewnienie możliwości przewożenia samochodem, uznać należało za gołosłowne, albowiem również rodzina może korzystać z komunikacji miejskiej czy też taksówek. Poza tym zwrócić należy uwagę, iż faktyczny okres trwania środka karnego upływa już po miesiącu i 1 dniu od wydaniu wyroku, więc jego surowość nie jest nadmierna.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118§1 kpw oraz na podstawie art. 3 pkt. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od obwinionego 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 100 złotych opłaty, ponadto na podstawie §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądzono kwotę 20 zł tytułem ryczałtu za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym. Sąd nie dopatrył się okoliczności uzasadniających zwolnienie obwinionego od zapłaty tych należności.